

På en madras i Saxos Celle sad Noah og Emma, nu med mudder over det meste af tøjet. De åndede begge lettet op, da de kunne se, at der ikke var nogen i rummet. Læreren fra Akademiet havde tydeligvis ikke opdaget, at de var kommet tilbage og stadig var igang med at spille spillet.

Emma gik over til spillepladen. Imens kunne Noah ikke lade være med at kigge i den bunke af ting, hvor han i første omgang havde fundet spillet og timeglasset. Noget sprang i øjnene. Det lignede en bylt med tøj. Tøj fra middelalderen.

"Se her!" nærmest råbte han.

Emma sendte ham hurtigt et skarpt blik. De kunne stadig blive opdaget af akademilæreren. "Undskyld!" sagde Noah stille og gik hurtigt over til hende og hviskede: "Se her! Her er noget gammelt tøj. Det ligner sådan noget middelaldertøj."

Han kunne ikke lade være med at smile. Emma smilede også:

"Perfekt! Det er jo lige det, vi skal bruge."

Der var en kappe, et par bukser og en bluse. Det hele var lidt stort. Men da Emma fik kappen på og Noah bukser og bluse, så de begge meget mere middelalderagtige ud end med deres mudrede tøj. De var begge to lidt lettede. Nu var det endnu mere sikkert at komme ind i spillet. Emma kiggede på spillepladen.

"Det passer stadig med felterne," sagde hun. "Vi har været i det sidste felt her i Sorø. Så var vi i de to felter ved Fjenneslev, hvor Absalon og Valdemar boede som børn. Og så i det der felt ved Haraldsted. Og næste felt er..." Hun gispede, inden hun sagde det næste: "Det næste felt er ved Roskilde."

Hun kiggede nervøst på Noah. Han kiggede også på spillepladen og kunne med det samme forstå hendes nervøsitet. På spillefeltet var tegnet en mand med et sværd med blod på og en anden mand, der lå og havde en stor flænge i benet.

Emma kiggede alvorligt på Noah.

"Det her har Ibrahim altså også fortalt os om." Hun lavede en kort pause. "Kan du huske det med Blodgildet i Roskilde? Der, hvor de tre konger, Svend, Knud og Valdemar, egentlig skulle fejre, at de havde delt landet imellem sig, og at der var fred. Men hvor det viser sig, at Svend har lokket Valdemar og Knud i baghold. Det ender med en blodig kamp, hvor Knud bliver slået ihjel, mens Valdemar lige når at flygte."

Noah nikkede. Faktisk kunne han godt huske lidt af den fortælling, for deres historielærer Ibrahim havde virkelig fortalt med store armbevægelser, og historien var jo rimelig drabelig.

"Tror du, at det er der, vi skal hen nu?" spurgte han bekymret.

Emma nikkede alvorligt.

"Jeg ved ikke, om jeg tør," sagde hun stille.

Noah så alvorligt på hende:

"Der sker os ikke noget. Vi gemmer os lige med det samme, og så lader vi bare tiden gå."

Emma kiggede ham lige ind i øjnene.

"Lover du det? Du gør eller siger ikke noget, vi gemmer os bare, så tiden går, og vi kan komme videre i spillet?"

Noah nikkede:

"Ama ´r og halshug!"

"Okay," sagde Emma, lukkede middelalderkappen og tog mod til sig. "Så lad os komme afsted..." De tog igen timeglasset, vendte det, hørte suset, mærkede suget og i løbet af et øjeblik landede de igen i fortiden.

Denne gang var det mørkt. De kunne skimte fakler et lille stykke væk. De kunne også høre råb og skrig. Et splitsekund efter de var kommet, faldt en stor mand, lige hvor de sad ved et træ. Han kiggede på dem med bedende øjne. Så hviskede han:

"Skjul mig! Og find Absalon. Find for Guds skyld Absalon. Han er her."

Manden lukkede øjnene, og man kunne se på ham, at han var i smerte.

Emma kiggede på Noah. Nu var det ikke muligt bare at gemme sig. Foran dem lå Valdemar.

Emma havde set det med det samme, halskæden med guldkorset, den samme som Valdemar havde haft på, da han var dreng på marken ved Fjenneslev. Det blødte kraftigt fra hans ene ben. Noah så helt forskrækket ud, ligesom første gang de var kommet ind i spillet. Men Emma gik med det samme i gang. Hun skyndte sig at dække Valdemar til med blade, og imens sagde hun bestemt til Noah:

"Kom nu, du må finde Absalon!"

Noah kom lidt efter lidt til sig selv. Han rejste sig og så mærkeligt på Emma. Hun gentog:

"Du skal finde Absalon!"

"Men..." Noah tøvede. "Vi skulle jo gemme os," sagde han usikkert, han var stadig ikke helt sig selv.

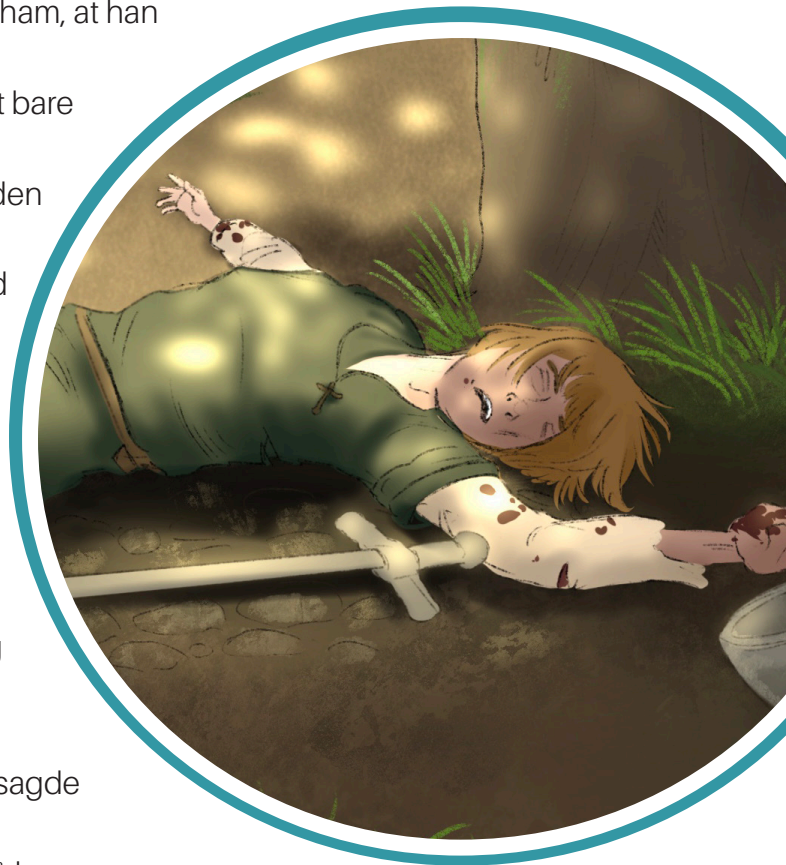
"Det kan vi ikke nu." Emma kiggede bestemt på ham.

"Vi er da nødt til at hjælpe."

Noah nikkede og forstod nu alvoren. Ja, selvfølgelig skulle de hjælpe.

Heldigvis behøvede han ikke at lede længe efter Absalon, for en mand kom løbende i deres retning med et blodigt sværd. Og Noah kunne kende ham med det samme. Han var høj, meget hvid i huden og lignede sin far, Asser Rig. Noah løb Absalon i møde og sagde lavt:

"Jeg ved, hvor Valdemar er!"

Så viste han ham hen til der, hvor Valdemar lå.

Absalon lagde hurtigt en forbindelse om Valdemars ben, så løb han og kom kort efter tilbage med to heste.

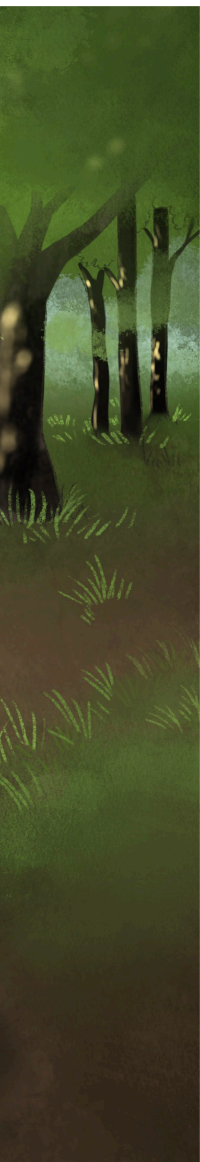
"Vi må afsted," sagde han. "Vores mænd er blevet myrdet. Jeg tager Valdemar med på min hest, og så må I sidde sammen på Valdemars hest."

Emma kiggede forskrækket på Noah. Hun havde kun prøvet at ride på en lillebitte tyk pony engang på en ferie. Men Noah hjalp hende med at komme op på den store hest. Så sprang han selv op på den, endnu engang taknemmelig for, at han havde lært at ride. Her i middelalderen var det med ridning absolut ikke kun noget for piger.

"Jeg skal nok styre. Hold bare fast i mig," sagde han.

Og Emma holdt godt fast, mens hesten begyndte at galopere efter Absalons hest.

De red længe, syntes Emma. Hun havde ondt i hele kroppen, og hun kunne ikke lade være med at tænke på timeglasset. Mon ikke snart sandet var løbet igennem. Men hun turde ikke bruge den ene arm til at fiske det op af lommen og kigge efter.

Det føltes, som om de havde redet i mange timer, da Absalon stoppede sin hest foran en kirke. Det var ikke kun Emma, der var træt i kroppen. Noah følte nærmest ikke, han kunne mærke sine arme og ben efter den lange ridetur.

Absalon kiggede på dem med et skarpt, men taknemmeligt blik.

“Vi hviler os lidt her. Her er trygt. Det er min slægt, der har bygget kirken.”

Solen var begyndt at stå op, og i lyset fra den kiggede Noah op mod kirken. Det gav et gib i ham. Han kendte denne her kirke. Den lignede den kirke, hans søster var blevet konfirmeret i sidste år. Der var den helt samme indgang og de to specielle tårne. Det måtte være Tveje Merløse Kirke. Den kirke, han selv engang var blevet døbt i. Han kunne næsten ikke forstå det. Det var, lige som om to verdener mødte hinanden.

Absalon havde båret den sårede Valdemar ind i kirken. Emma var fulgt efter, og i et hjørne af kirken havde hun lagt sig på gulvet, fuldstændig færdig. Absalon havde set til Valdemars sår.

Han var stadig i live, men det var tydeligt, at han havde mistet meget blod, og han var ikke ved bevidsthed. Nu lå Absalon på sine knæ oppe ved alteret og bad inderligt.

Noah var også virkelig, virkelig træt, men inden han lagde sig ved siden af Emma, kunne han ikke lade være med at lægge mærke til, at kirken indeni både lignede sig selv og var meget anderledes end den kirke, han kendte fra nutiden.

Noah og Emma vågnede ved, at Absalon prikkede til dem med sit sværd.

“Op med jer!” sagde han alvorligt. De kom begge hurtigt på benene.

Absalon kiggede på dem med et meget alvorligt ansigt:

“Valdemar og jeg drager videre nu. Vi har andre til at hjælpe os herfra.” Han pegede på dem med sit sværd. Både Noah og Emmas hjerte begyndte at banke højt. Så fortsatte Absalon: “I skal sværge, ved Faderen, Sønnen og Helligånden, at I ALDRIG fortæller, hvor vi tog hen. Ingen af jeres slægt må vide noget. Er det forstået?”

Både Noah og Emma nikkede ivrigt.

“Godt!” sagde Absalon, så så han lidt mere mild ud. “Med nattens gerning får I hermed tilgivet jeres synder. Må Gud være med jer.”

Så slog han korsets tegn og skyndte sig ud af døren.

Da Absalon var ude af syne, trak Emma hurtigt timeglasset op af lommen. Hvordan kunne det være, at de ikke var kommet hjem endnu? De havde jo været her i virkelig mange timer. De havde ligefrem sovet.

Der var stadig lidt sand tilbage. Noah rystede lidt på hovedet og tog timeglasset fra hende. Så lagde han det ned, så sandet blot blev, hvor det var. Han kiggede på Emma:

“Det må have ligget sådan her i din lomme.” Han skyndte at rejse det op igen. “Men nu vil jeg

altså gerne tilbage til nutiden.”

De satte sig begge op ad den kolde kirkevæg. Lyset fra solen strømmede ind ad vinduerne, der sad højt over dem. Noah begyndte at fortælle Emma om, at denne her kirke faktisk var en, han kendte, men der gik ikke særlig lang tid, så kom suset. Denne gang gjorde lyden dem begge helt lettede.

Tveje Merløse kirke